

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/336/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3717204457
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3717204457.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a členov senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a Mgr. Ivana Kubínyho v spore žalobcu: C. G., bytom H., C. XXX/X, právne zastúpeného Z. Y. Y. & C., s.r.o., so sídlom W. XXXX/X, U., V.: XX XXX XXX, proti žalovanému: C. X. G., s.r.o., so sídlom C. XX, H., V.: XX XXX XXX, právne zastúpenému Z. kanceláriou N.. Z. X., s.r.o., so sídlom Y. XX, H., V.: XX 233 XXX, o vydanie bezdôvodného obohatenia a zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 03. júla 2017, č.k. 8Csp/63/2017-74, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. **p o t v r d z u j e .**
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. **m e n í** tak, že žalobu v časti o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi **z a m i e t a .**
- III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 35,30 %.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvým výrokom uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 2.091,29 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, druhým výrokom uložil žalovanému povinnosť poskytnúť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 400 eur, tretím výrokom vo zvyšku žalobu zamietol a štvrtým výrokom rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 61,18 %. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že podanou žalobou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť vydať mu bezdôvodné obohatenie vo výške 2.091,29 eur a taktiež povinnosť poskytnúť mu sumu 1.000 eur ako primerané finančné zadosťučinenie. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným dňa 12.05.2011 uzavrel zmluvu o revolvingovom úvere č. 8400037689. Neuzavreli písomnú zmluvu, ako to vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch. Žalobca bol toho názoru, že ide o nekalú praktiku žalovaného, nakoľko v čase podpisu zmluvy žalobca nevie, v akej výške a s akými podmienkami bude úver schválený. Žalobca bol toho názoru, že zmluva o úvere je v rozpore s § 9 ods. 2 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch, pretože neobsahuje výšku a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a termín konečnej splatnosti úveru, pretože v zmysle ustálenej judikatúry údaj 36 mesiacov nie je možné považovať za termín konečnej splatnosti úveru. Navyše zmluva obsahuje úrokovú sadzbu 70,01 % ročne. Žalobca videl rozpor s dobrými mravmi aj v dohode o poskytovaní služieb. Túto zmluvnú podmienku nemožno považovať za individuálne dojednanú. Výška istiny úveru bola 1.500 eur, doposiaľ žalobca zaplatil žalovanému sumu 3.375,54 eur titulom úveru a sumu 215,75 eur titulom dohody o poskytnutí služby. Súd uviedol, že v tejto veci je nepochybné, že strany uzavreli zmluvu o úvere dňa 12.05.2011, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru 1.500 eur, ktorý sa mal splatiť 42 splátkami po 80,37 eur. Nepreukázalo sa, že by bol žalobcovi vyplatený revolving. Súčasťou uvedenej zmluvy bola aj dohoda o poskytnutí

služby, spočívajúcej v tom, že dlžníkovi bude odložená splatnosť troch splátok úveru a žalobca za uvedenú službu zaplatí 215,75 eur. Vzhľadom na to, že odplata za poskytnutie uvedenej „služby“ bola podľa súdu podmienkou poskytnutia úveru, odplata sa mala zahrnúť do podkladov pre výpočet RPMN. Nezohľadňujúc túto odplatu, žalovaný správne v bode 5 uviedol, že RPMN je 70,01 %, no po zohľadnení tejto odplaty stúpne RPMN na 92,98 %. Táto zvýšená RPMN v zmluve nie je uvedená, preto bol súd toho názoru, že v zmluve je uvedená RPMN v neprospech klienta, a teda je zmluva bezúročná a bez poplatkov. Uvedené stačí na to, aby súd považoval úver za bezúročný a bez poplatkov. Po preskúmaní obsahu zmluvy súd konštatoval, že dohoda o poskytnutí služby bola súčasťou zmluvy, v rámci kontraktácie bol doplnený údaj o odmene za odklad splátok vo výške 215,75 eur. Žalobca ako dlžník teda nemohol uzavrieť zmluvu bez toho, aby uzavrel súčasne aj uvedenú dohodu. Súd dospel k záveru, že uvedená dohoda bola podmienkou uzavretia úverovej zmluvy a bez jej uzavretia by žalobcovi úver nebol vyplatený. Túto dohodu považoval súd za neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože toto dojednanie spôsobuje značnú nerovnováhu v právach spotrebiteľa (žalobcu) a dodávateľa (žalovaného). Ďalej súd poukázal na to, že výška odplaty 92,98 % bola v rozpore s dobrými mravmi, pretože odplata v takejto výške, v čase keď bola priemerná RPMN 44,86 %, je neprimerane vysoká, dokonca viac ako dvojnásobok oproti priemernej RPMN. Žalovaný ako ďalší prostriedok svojej procesnej obrany zvolil tvrdenie o tom, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčalo, teda za predpokladu, že by vôbec vzniklo. Súd námietku premlčania zhodnotil ako bezdôvodnú, pretože podľa súdu neuplynula ani objektívna, ani subjektívna premlčacia doba. O tom, že sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil sa žalobca dozvedel až v čase, keď udelil plnú moc svojej advokátke na zastupovanie v konaní - 26.10.2016. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu súd konštatoval, že žalovaný je podnikateľský subjekt, ktorý má v predmete podnikania aj poskytovanie spotrebiteľských úverov, a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov a zároveň aj konať s odbornou starostlivosťou. Nezahrnutie odplaty za poskytnutie služby do výpočtu RPMN a aj dohodnutie neprimerane vysokej odplaty za poskytnutie úveru nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Súd konštatoval, že vzhľadom na to, že úver považoval za bezúročný a bez poplatkov, je žalovaný povinný vydať žalobcovi to, čím sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, teda musí žalobcovi vrátiť všetko okrem sumy 1.500 eur, ktorú mu požičal. Žalobca zaplatil doteraz preukázateľne žalovanému sumu 3.591,29 eur, a to napriek tomu, že mu bol povinný zaplatiť len 1.500 eur. Výšku sumy, ktorú žalobca žalovanému zaplatil, žalovaný nespochybnil. Žalovaný sa teda na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil sumou vo výške 2.091,29 eur. Žalobca ďalej žiadal aj náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.000 eur. Súd mal za to, že i tento nárok je v zmysle ust. § 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa dôvodný. Žalobca bol poškodený tým, že v zmluve bola nesprávne uvedená RPMN a odplata v neprimeranej výške. Súd pri rozhodovaní o výške uplatneného finančného zadostučinenia vychádzal zo skutočnosti, že preukázateľne žalobca žiadal o poskytnutie úveru opakovane, vedel aké sú úverové podmienky, hoci nevedel ako laik posúdiť ich súlad so zákonom, ale zrejme nebol so službami žalovaného až tak nespokojný, ak žiadal o poskytnutie úveru 16x. Teda aj sám žalobca konal ľahkovážne. Preto dospel súd k záveru, že ním uplatnená výška finančného zadostučinenia na vykompenzovanie vzniknutej nemajetkovej ujmy je neprimerane vysoká a súd ustálil jej výšku na sumu 400 eur a vo zvyšku žalobu zamietol. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil ust. § 262 ods. 1, 2 a § 255 ods. 1, 2 CSP. Žalobca sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia v sume 2.091,29 eur a primeraného finančného zadostučinenia 1.000 eur, čo je spolu 3.091,29 eur a súd mu priznal sumu 2.491,29 eur a čo do zvyšku (600 eur) žalobu zamietol. Čo do sumy 2.491,29 eur mal úspech žalobca a táto suma predstavuje celkom 80,59 % z predmetu konania, čo do sumy 600 eur súd žalobu zamietol a v tejto časti (19,41 %) mal úspech žalovaný. Celkovo teda bol čistý úspech žalobcu 61,18 % z predmetu konania a v takomto rozsahu má aj žalobca právo na náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom právnej zástupkyne odvolanie žalovaný, a to voči výroku I., II. a IV. Uviedol, že postup a závery súdu nemajú oporu v právnej úprave. Naopak, záver prijatý súdom odporuje § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z., v znení účinnom ku dňu 12.05.2011. Podľa tohto ustanovenia, do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. V konaní nebol vykonaný žiadny dôkaz, ktorý by umožňoval záver o tom, že uzavretie dohody o poskytovaní služieb bolo podmienkou pre získanie úveru alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok. Naopak, z predmetnej dohody o poskytovaní služieb vyplýva (čl. I, bod 2) „dohodnuté služby sú doplnkové a dobrovoľné, nemajú charakter podmienky

či predpokladu pre uzavretie akéhokoľvek zmluvného vzťahu medzi poskytovateľom a zákazníkom, napríklad pre získanie spotrebiteľského úveru alebo získanie úveru za ponúkaných podmienok“. V nadväznosti na uvedené, potom pri aplikácii § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. súd prvej inštancie postupoval nesprávne a pochybil, ak vychádzal z predpokladu, že náklady podľa uvedenej dohody by mali byť súčasťou výpočtu RPMN. Predmetné náklady nie sú súčasťou celkových nákladov podľa citovaného ustanovenia, nakoľko žalobca nemusel uzavrieť dohodu o poskytovaní služieb, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Záver súdu o bezúročnosti úveru je v rozpore so zákonom, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, a preto neobstojí ani dôvod, pre ktorý malo vzniknúť bezdôvodné obohatenie (ktorého zaplatenie súd uložil žalovanému). Záver súdu, že žalobca nemohol uzavrieť zmluvu o úvere bez uzavretia dohody o poskytnutí služby je v rozpore so znením článku 8. Z neho, konkrétne z bodu 8.6 vyplýva, že uzavretie tejto dohody nie je podmienkou pre získanie úveru, a veriteľ jej uzavretie ako povinnosť pre získanie úveru nevyžaduje. Z rozsudku nevyplýva, či sa súd (a ako) vôbec znením článku 8 zaoberal. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43CoR/5/2016. Rozsudok napadol aj v časti výroku o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia. Toto rozhodnutie súd odôvodnil tým, že žalovaný mal používať nekalé praktiky, zasiahnuť do práv žalobcu a že žalobcovi boli vykonávané zrážky zo mzdy nad rámec istiny úveru. Ani jedna zo súdom označených skutočností nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Závery súdu sú po stránke skutkových zistení, ak aj po právnej stránke neúplné a predčasné. Nárok na finančné zadosťučinenie je podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. možné priznať len za predpokladu, že je ustálený stav, že došlo k porušeniu povinností predávajúceho podľa uvedeného zákona alebo podľa osobitného predpisu. Z rozsudku nevyplýva, porušenie akej povinnosti mal súd preukázané a čím. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. pre svoje použitie a následnú preskúmateľnosť jeho použitia vyžaduje, aby bolo jednoznačne určené, o akú povinnosť išlo, čím bola porušená, pretože na to nadväzuje otázka finančného zadosťučinenia. Bez toho, aby súd prvej inštancie mal nesporne preukázané a identifikované, o porušenie akej povinnosti išlo, sa nedá vôbec uvažovať o akejkoľvek náhrade. Súd nepreskúmateľným spôsobom rozhodol o výške primeraného finančného zadosťučinenia. Skutočnosť, že v tejto otázke má súd voľnú úvahu neznamená, že jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné, či výsledkom ľubovôle. Rozsudok je založený na predčasných a jednostranných záveroch súdu. Žiadal preto, aby odvolací súd v napadnutom rozsahu rozsudok zrušil a rozhodol sám o veci tak, že žalobu zamietne, alebo aby po zrušení napadnutého rozsudku vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uplatnil si aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. K odvolaniu žalovaného sa žalobca písomne nevyjadril.

4. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku I. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť a vo výroku II. podľa § 388 CSP zmeniť. Výrok III. (o zamietnutí zvyšku žaloby na primerané finančné zadosťučinenie) zostal odvolaním nedotknutý, preto je právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý (§ 367 ods. 2 CSP).

5. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

6. Podľa § 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, na účely tohto zákona sa rozumie ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19.

7. Podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, na účely zákona sa rozumejú celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj poistné a náklady spojené so zmluvou o zabezpečení záväzku spotrebiteľa podľa tohto zákona,

ktorých uzavretím bolo podmienené získanie spotrebiteľského úveru alebo je získanie za ponúkaných podmienok.

8. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s) z) a aa).

9. Podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

10. Z obsahu spisu vyplýva, že strany sporu uzavreli zmluvu o úvere dňa 12.05.2011, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru 1.500 eur, ktorý mal žalobca splatiť žalovanému v 42 splátkach po 80,37 eur. Nepreukázalo sa, že by bol žalobcovi vyplatený revolving. Súčasťou uvedenej zmluvy bola aj dohoda o poskytnutí služby, spočívajúca v tom, že dlžníkovi bude odložená splatnosť troch splátok úveru a žalobca za uvedenú službu zaplatí 215,75 eur.

11. Zmyslom zákonnej úpravy o spotrebiteľských úveroch je ochrana záujmov spotrebiteľa. Jednou z podstatných náležitostí zmluvy o úvere je v zmysle § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ročná percentuálna miera nákladov (RPMN), absencia ktorej má za následok to, že tento úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. RPMN predstavuje údaj dôležitý pre vyjadrenie nákladov na úver a spotrebiteľom pomáha spoznať, aké všetky náklady budú spojené so spotrebiteľským úverom. To, že celkové náklady sú vyjadrené v percentuálnych bodoch, zjednodušuje spotrebiteľovi porovnanie obdobných produktov na finančnom trhu, a tak aj výber úveru, pre toho konkrétneho spotrebiteľa najvýhodnejšieho. V hodnote RPMN za úver sú zahrnuté všetky náklady spotrebiteľa v súvislosti s poskytnutým úverom. Jednou z položiek týchto nákladov je úrok za poskytnutý úver, ktorého percentuálnym vyjadrením je úroková sadzba. Okrem úroku môžu medzi náklady úveru patriť rôzne poplatky (napríklad za poskytnutie úveru, za správu účtu), poistenie úveru a podobne.

12. Ak je výška RPMN v zmluve síce uvedená, ale v nesprávnej výške, je to v neprospech spotrebiteľa. Uvedenie nesprávneho údaja RPMN je bez sporu klamaním spotrebiteľa, a preto nie je možné priznať takejto praktike miernejšie dôsledky ako tie, ktoré predpokladá § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ. Uvedenie takéhoto nesprávneho údaja je potrebné hodnotiť tak, ako keby údaj RPMN v zmluve uvedený nebol, pretože správny údaj o RPMN v zmluve absentuje. Spotrebiteľ totiž nemá a nemôže mať záujem na tom, aby bol o podmienkach úveru v tak dôležitej oblasti, akou sú náklady úveru, informovaný mylne. Nesprávny údaj o výške úrokovej sadzby alebo o RPMN za úver môže ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa uzatvoriť pre neho v skutočnosti nevýhodnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, vychádzajúc z nesprávnych informácií.

13. Námitka žalovaného uvedená v odvolaní, že súd prvej inštancie nepostupoval správne, ak vychádzal z predpokladu, že náklady podľa dohody o poskytnutí služby spočívajúcej v odklade troch splátok úveru by mali byť súčasťou výpočtu RPMN, keďže predmetné náklady nie sú súčasťou celkových nákladov podľa § 2 písm. g) ZoSÚ, nakoľko žalobca nemusel uzavrieť dohodu o poskytnutí služieb, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok, čo vyplýva aj zo znenia bodu 8.6 dohody, neobstojí.

14. Podľa názoru odvolacieho súdu dohoda o službe odkladu splátok nie je samostatnou dohodou. Aj keď formálne a graficky je táto dohoda oddelená od úverovej zmluvy, jej dojednania sú súčasťou úverovej zmluvy, pričom priemerný spotrebiteľ nerozoznáva samostatnosť tejto dohody. Spotrebiteľ poplatok zaplatí bez ohľadu na to, či službu chce alebo nechce využiť a tento poplatok zaplatí vždy dopredu. Zvýhodnenie spotrebiteľa teda nie je prakticky žiadne, pričom dodávateľ získava ďalší poplatok. Pokiaľ je povahou samostatná dohoda obsahom tej istej listiny ako úverová zmluva, pre bežného spotrebiteľa takáto dohoda predstavuje len súčasť úverovej zmluvy. Odvolaciemu súdu nie je známy žiaden relevantný právny dôvod na to, aby takáto zmluva bola vkomponovaná do úverovej zmluvy spôsobom, ako tomu je v tomto prípade (vložená medzi články zmluvy o úvere, nie na začiatok, ani na koniec). Pokiaľ by sa malo jednať o samostatnú dohodu, dodávateľovi nič nebránilo, aby ju pripravil na samostatnom liste. Pri dohode o poskytnutí služby nebolo primárnym cieľom žalobcu si túto službu zabezpečiť, predmetná dohoda bola podmienkou uzavretia zmluvy o

revolvingom úvere a spotrebiteľ, ako vyznieva z textu tejto úverovej zmluvy, nemal možnosť odmietnuť uzatvorenie takejto dohody. Žalobca bol povinný zaplatiť za službu, u ktorej ešte nevedel, či ju v budúcnosti využije a bola aj podmienkou pre uzatvorenie zmluvy o úvere. Zmluva vypracovaná žalovaným a predložená žalobcovi na podpis vzbudzuje zdanie, ako keby jej obsahom bol len jeden právny úkon. Je to evidentné hneď z jej označenia. Až v strede predtlaču formulára zmluvy je pod bodom 8 spomenutá ďalšia zmluva, a to „dohoda o poskytnutí služby“. V prípade dvoch alebo viacerých právnych úkonov obsiahnutých v jednej listine, by preto malo byť bežnou praxou a zvyklosťou bankových alebo nebankových subjektov, túto pluralitu právnych úkonov zvýrazniť. Žalovaný túto pluralitu právnych úkonov nezvýraznil dostatočným spôsobom, naopak vyvolal dojem, ako keby so žalobcom uzatvoril len jeden právny úkon. Odvolací súd uvádza, že dodávateľ spotrebiteľovi neposkytol službu, iba hypotetickú možnosť požiadať o odklad splátok. Žalobca uhradil poplatok (odplatu) bez ohľadu na to, či túto „hypotetickú“ možnosť už aj vzhľadom na podmienky, ktoré žalovaný stanovil pre možnosť odkladu splatnosti splátok, dlžník využije, alebo nevyužije. Nepochybne odplata za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru v bode 8.1 zmluvy o spotrebiteľskom úvere, predstavuje peňažný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nebolo dodané a cieľom tejto „služby“ v skutočnosti sa sledoval len záujem dodávateľa na zvýšení ceny úveru. Okrem toho konanie žalovaného pri uzatváraní dohody o poskytnutí služby má navyše znaky nekalosti, čo nie je v súlade so zásadou dobrých mravov uplatňovanou v spoločnosti.

15. Na základe uvedeného, keď žalobca ako dlžník nemohol uzavrieť zmluvu bez toho, aby súčasne uzavrel aj dohodu o poskytnutí služby, je potrebné súhlasiť s právnym záverom súdu prvej inštancie, že odplata za poskytnutie uvedenej služby mala byť zohľadnená pre výpočet RPMN, čo sa však v tomto prípade nestalo. Uvedené spôsobuje v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, pretože v zmluve je uvedená RPMN v neprospech klienta.

16. Keďže treba akceptovať záveru súdu prvej inštancie o tom, že poskytnutý úver je bezúročný a bezpoplatkový, pričom pokiaľ v skutočnosti boli žalobcovi poskytnuté peňažné prostriedky v sume 1.500 eur a žalobca vrátil žalovanému sumu 3.591,29 eur, vznikol žalobcovi v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu od žalovaného v sume 2.091,29 eur.

17. Odvolací súd dodáva, že presahovalo rámec zásady hospodárnosti konania, aby sa zaoberal ďalšími odvolacími námietkami žalovaného, nakoľko už samotná skutočnosť, že predmetná zmluva neobsahuje údaj o RPMN (§ 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z.), spôsobuje v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru.

18. Rozsudok súdu prvej inštancie je tak vecne správny vo výroku, týkajúceho sa nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, a preto ho bolo potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

19. Ohľadom výroku II. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie v sume 400 eur, odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie, a v tejto časti žalobu zamietol. Predmetný nárok vychádza z ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

20. Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že v ňom upravený nárok na finančné zadostučinenie má povahu náhrady nemajetkovej ujmy. Pre jej priznanie preto nepostačuje zistenie porušenia práva (a jeho úspešné uplatnenie na súde), ale je nevyhnutné, aby tu bola aj existencia nemajetkovej ujmy, ktorá v príčinnej súvislosti s porušením práva vznikla. Pre úspešné uplatnenie takejto nemajetkovej ujmy v súdnom konaní je potom nevyhnutné, aby bola jej existencia tvrdená a aby bola takáto ujma preukázaná ako skutočná. Samotný záver, že špecifikované porušenie práva zasiahlo do práv žalobcu, ktorý prijal súd prvej inštancie, nie je záverom o skutočnej existencii takejto ujmy a pre priznanie finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je nedostatočný. Dôkazy k jej preukázaniu navrhované neboli. Vychádzajúc pri tomto skutkovom stave z vyššie uvedeného právneho posúdenia finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 400 eur zmenil a v tejto časti žalobu zamietol.

21. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, 2, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 CSP. Nakoľko odvolací súd potvrdil vyhovujúci výrok I. rozsudku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 2.091,29 eur (titulom bezdôvodného obohatenia), zmenil výrok II. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 400 eur a v tejto časti žalobu zamietol, v žalovaných nárokoch bol žalobca úspešný v sume 2.091,29 eur (z celkovej sumy 3.091,29 eur) a žalovaný bol úspešný v sume 1.000 eur (v zamietajúcej časti ohľadne žiadaného primeraného finančného zadosťučinenia žalobcom). Úspech žalobcu bol teda vo výške 67,65 % a jeho neúspech bol 32,35% (čo je úspech žalovaného), čo potom predstavuje čistý úspech žalobcu v spore 35,30%, v ktorej výške má žalobca voči žalovanému nárok na náhradu trov konania. O výške týchto trov rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).